

теристиката на получаваната в Дряново или свързаната с жителите възрожденска преса ги представя като хора с нов светоглед, прагматични и предприемчиви граждани.

Рубриките за новини и съобщения на вестниците са единствените сигурни български източници за мястото на Дряново в системата на османската администрация през втората половина на XIX в. Най-ранната информация е публикувана година след вилаетската реформа от 1864 г., когато между чиновниците от Търновското каймакамство е записан в раздела: „Каза от пети клас“ Ахмед ефенди, „забит меймуру“ в Дряново¹⁵. Вероятно следващият мюдюр е Хусреф ага, който дава оставката си през есента на 1869 г., за да бъде назначен Мустафа бей¹⁶. В 1875 г. градската управа ръководи Шефкет ефенди, възпитаник на Цариградското училище за граждански администратори¹⁷. До появата на младия началник в Дряново избират ази и са изпращани мюдюри, които местен дописник категорично определя като „мъртва нула пред своеволията на чорбаджилъка“. В края на същата година в селището за първи път и необичайно за мирно време квартирува войскава част под командването на сотника от Шести бюлюк на Габровския табур на Четвърти Таш-кюпрюшки алай от Втора имперска ордия /редифи/ Ибрахим ефенди¹⁸. И преди 1875 г. в града са настанявани войници, но в периоди на военни кампании, например през Руско-турската война /1853-1856/, тъй като Дряново е едно от „търновските велики села“ и задължително приема войски, дислоцирани в административния център¹⁹.

Политиката на местните власти във втората половина на 70-те год. на XIX в. е либерална, с толерантно отношение към българите. Дряновци в специална дописка от 29 януари 1876 г., публикувана на 15 февруари във в. „Дунав“, благодарят на военния началник Ибрахим ефенди и „войскарите“, щото денем и нощем всеки ходи свободно и никой от търговците и от художниците [занаятчиите-б.Ст.В.] ни от градеца не се страхува нито от кражба, нито от други някои лоши поведения“. Изразяват задоволството си и от мюдюра Шефкет ефенди, тъй като спазва законите и осъществява мащабна програма по благоустройството на околията. В информацията е отбелязано как управителят сам контролира ремонта на моста при с. Ганчовец на шосето за Търново и нарежда стойността на строителните работи да бъде точно изчислена, понеже е чужд на корупцията и не се влияе от внушенията на чорбаджиите. Дописникът допълва, че градските първенци остават много недоволни от промените в местната власт и веднага организират прошения, за да бъде отново назначен мюдюр, тяхно подставено лице.

Толерантното отношение на османските началници към българската общ-